डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

20

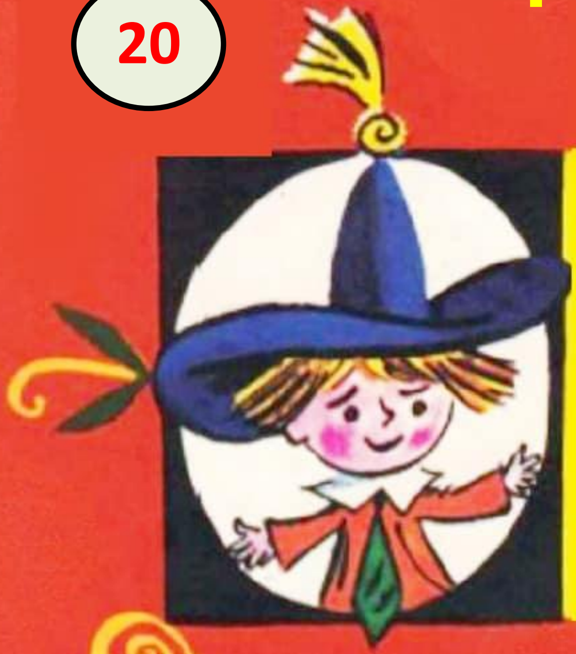

ब्लॉबसचे काम

RADUGA PUBLISHERS

डनोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

20

ब्लॉब्सचे काम

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

बेंडम आणि ट्विस्टम काइट टाउनमध्ये असताना, ग्रीनव्हिलमध्ये महत्त्वाच्या घटना घडत होत्या. सर्वात आधी ब्लॉब्सने स्नोड्रॉपचे एक चित्र काढले. ते पूर्ण करायला त्याला जवळजवळ दोन तास लागले, पण तो वेळ सार्थकी लागला. ते चित्र म्हणजे हुबेहूब स्नोड्रॉपच होती. काही माइट्स मुली म्हणाल्या की ते चित्र स्नोड्रॉपपेक्षाही चांगले आहे, पण ते खरे नव्हते. स्नोड्रॉपपेक्षा अधिक चांगले चित्र काढणे कठीणच होते. कदाचित ब्लॉब्स तिच्या चेहऱ्याचे सौंदर्य अधिक प्रभावी आणि भावपूर्ण बनवण्यात यशस्वी झाला असेल, पण नक्कीच, हाच तर सर्व खऱ्या कलेचा उद्देश असतो.

ते चित्र खालच्या खोलीच्या भिंतीवर टांगले होते, जिथे ते सर्वांना दिसावे असे लावले होते. आणि ज्यांनी ज्यांनी ते पाहिले, त्या सर्वांनी लगेचच ब्लॉब्सकडे स्वतःची चित्रे काढण्याची मागणी केली. पण स्नोड्रॉपने कोणालाही वरच्या खोलीत ब्लॉब्सपर्यंत पोहोचू दिले नाही, जिथे तो कॉर्नफ्लॉवरचे चित्र रंगवण्यात व्यस्त होता.

ब्लॉब्सभोवती नाचत राहणाऱ्या आणि चित्रकलेबद्दल आपल्याला किती माहिती आहे हे दाखवण्यासाठी त्याला वाट्टेल ते अनावश्यक सल्ले देणाऱ्या डन्नोला खालच्या मजल्यावर मोठा आवाज ऐकू आला.

"हा सगळा गोंधळ कसला आहे? हा सगळा गोंधळ कसला आहे?" तो पायऱ्यांवरून धावत खाली येत ओरडला. "तुम्ही सगळया इथून चालते व्हा!" त्या बिचाऱ्या मुली त्या कलाकारापर्यंत पोहोचण्यासाठी इतक्या आतुर झाल्या होत्या की, डन्नोच्या उद्धटपणाचा त्यांना रागही आला नाही. उलट, त्या त्याच्याभोवती जमा झाल्या आणि त्याला "प्रिय, चांगला डन्नो" असे संबोधून, त्यांना परत पाठवू नकोस अशी विनवणी करू लागल्या.

"मग रांग लावा," मुलींना जोरात भिंतीवर ढकलत डन्नो ओरडला. "रांग लावा, मी म्हणालो, नाहीतर तुम्हा सगळ्यांना हाकलून देईन!"

"अरे देवा, तू किती क्रूर आहेस!" स्नोड्रॉप म्हणाली. “ही बोलायची पद्धत नाही. तुझ्यामुळे मला खरंच लाज वाटते."

"लाज आणि लाल हो," डन्नो म्हणाला.

तेवढ्यात दुसरी एक माइट मुलगी खोलीत आली, आणि त्या गोंधळात कोणाच्या नजरेत पडण्याआधीच ती पायऱ्यांपर्यंत पोहोचली. डन्नो तिच्या दिशेने धावला आणि तिचा हात पकडणारच होता, पण ती थांबली, आणि त्याच्याकडे तिरस्काराने बघत, त्याच्या तोंडावर बोट उगारले.

"मला स्पर्श करण्याची हिंमत करू नको!" ती म्हणाली. "मला रांगेत उभं राहण्याची गरज नाही. मी एक कवयित्री आहे."

हे इतकं अनपेक्षित होतं की, कवयित्री शांतपणे पायऱ्या चढून जात असताना डन्नो फक्त आश्चर्याने बघत उभा राहिला.

"ती कोण आहे?" डन्नोने तिच्यामागे बोट दाखवत विचारले.

"एक कवयित्री. ती कविता लिहिते," मुली म्हणाल्या.

"त्यात काय?" डन्नोने विचारले. "आमच्या गावातही एक कवी आहे. तो माझा शिष्य आहे. मी त्याला कविता लिहायला शिकवलं, आणि आता तो स्वतःच लिहितो."

"म्हणजे तुम्ही कवीसुद्धा आहात?" माइट्स मुलीने आश्चर्याने विचारले.

“हो मी आहे.”

“याचा विचार करा! एक कलाकार आणि एक कवी!”

"आणि एक संगीतकार," डन्नोने अभिमानाने पुढे म्हटले.

"तुमची एक कविता आम्हाला वाचून दाखवा," त्या म्हणाल्या.

"नंतर," डन्नो अशा आविर्भावात म्हणाला, जणू काही त्याच्या मनात विचार करायला इतर अनेक अधिक महत्त्वाच्या गोष्टी होत्या.

“तुमच्या कवीचे नाव काय आहे?”

"पोझी."

"पोझी?" मुली टाळ्या वाजवत ओरडल्या.

“तुझ्या कवीचं नाव पोझी आहे आणि आमच्याचं ब्लॉसम. त्या दोघींमध्ये साम्य आहे असं तुम्हाला वाटत नाही का?”

"ते थोडेसे आहे," असे डन्नोने मान्य केले.

“तुम्हाला तिचं नाव आवडतं का?”

“ते वाईट नाही.”

"तुम्ही तिच्या कविता ऐकायलाच हव्यात!" मुली ओरडल्या.

“ती इतकी गोड आहेत की विचारूच नका! वर जा आणि ती तुला कविता म्हणून दाखवेल. मग तुला ती कशी वाटली ते आम्हाला सांग.”

"मी हे करूनच टाकावं असं वाटतंय," डन्नो म्हणाला.

जेव्हा तो वरच्या खोलीत शिरला, तेव्हा ब्लॉब्स कॉर्नफ्लॉवरच्या चित्राला अंतिम स्पर्श देत होता आणि ब्लॉसम ट्रिल्सच्या बाजूला सोफ्यावर बसून त्याच्याशी संगीतावर चर्चा करत होती. डन्नोने आपले हात पाठीमागे बांधले आणि खोलीत फेऱ्या मारू लागला, अधूनमधून त्या कवयित्रीकडे तिरकस नजरेने पाहत होता.

"तू लंबकासारखी सारखा का मागे-पुढे करतोय?" ब्लॉसम म्हणाली. "कृपया खाली बस. तुझ्यामुळे मला चक्कर येते."

"आपल्या कामाशी काम ठेव नाहीतर मी ब्लॉब्सला तुझे चित्र काढू नको असं सांगेन," डन्नो म्हणाला.

"अरे, तो तुला आदेश देऊ शकतो का?" ब्लॉसमने ब्लॉब्सला आश्चर्याने विचारले.

"तो करू शकतो. तो काहीही करू शकतो," ब्लॉब्स म्हणाला, जो चित्र काढण्यात इतका मग्न होता की डन्नो काय म्हणाला ते त्याने ऐकलेच नाही.

"बघितलंस?" डन्नो म्हणाला. "प्रत्येकाला माझे आदेश पाळावेच लागतात कारण मीच प्रमुख आहे."

तो किती महत्त्वाचा होता हे पाहून, ब्लॉसमने त्याची समजूत काढायचे ठरवले.

"तो फुगा तूच बनवलास का?" ती म्हणाली.

"आणखी कोण?" डन्नो म्हणाला.

“एके दिवशी मी तुझ्यावर एक कविता लिहीन.”

"मला तुझी एकही कविता नको," डन्नो नाक मुरडत म्हणाला.

"असं बोलू नकोस," ब्लॉसम पुटपुटली.

“मी किती सुंदर कविता लिहिते हे तुला माहीत नाही. त्यांपैकी एखादी कविता मी तुला वाचून दाखवू का?”

"तुला वाचायची असेल तर वाच," डन्नो निरुत्साहाने म्हणाला.

मी माझी एक अलीकडची कविता वाचून दाखवते. ती एका बेडकाबद्दल आहे:

“मी एका बेडकाला त्याच्या पायाच्या बोटाने पकडले.

त्रा-ला-ला, आणि त्याला जाऊ दे.
मला बेडूक आणि उंदीर खूप आवडतात.
ट्र-ला-ला, ते खूप छान आहेत.
मग मी एक भुंगा पकडला.
मला त्याचा डंख दिसला नाही, बघ.
त्या डंखाने मला पाहिलं, हुंदके! हुंदके!
आणि माझ्या बोटाला आरपार डंख मारला.
मला बेडूक आणि मधमाश्यांचा पुरेपूर कंटाळा आला आहे.
खोड्या काढण्याचे आणि झाडांवर चढण्याचे,
अशा गोष्टींमुळे माझ्या डोक्याची मशागत होणार नाही;
मी त्याऐवजी एखादे पुस्तक वाचायला पाहिजे.”

"हुर्रा! हुर्रा!" असे ब्लॉब्स ओरडला आणि त्याने टाळ्याही वाजवल्या.

"खूप छान कविता आहे," ट्रिल्स म्हणाला. "यात केवळ बेडकांबद्दलच नाही, तर लहान मुलांना पुस्तकं वाचायलाही प्रोत्साहन मिळतं. खूप बोधप्रद आहे."

“ही घे आणखी एक," कवयित्री म्हणाली.

या वेळी गोष्ट बेडकाच्या ऐवजी काजव्याबद्दल होती आणि "त्याऐवजी मी एक पुस्तक वाचायला पाहिजे" याऐवजी "मी जाऊन माझा बिछाना नीट करायला पाहिजे" या शब्दांनी तिचा शेवट झाला.

पुढची गोष्ट एका डासाबद्दल होती आणि तिचा शेवट असा होता: "मी कोंबड्यांना खायला घालताना बघायला हवं," आणि शेवटच्या गोष्टीचा शेवट असा झाला: "मी कोंबड्यांच्या खुराड्याला रंग द्यायला हवा."

तोपर्यंत ब्लॉब्सने कॉर्नफ्लॉवरचे चित्र पूर्ण केले होते. ते पाहून सर्वांना खूप आनंद झाला.

"मोहक!" ते म्हणाले.

“अप्रतिम! एक उत्कृष्ट कलाकृती!”

"तू मला तशा निळ्या ड्रेसमध्ये रंगवू शकणार नाहीस का?" ब्लॉसम ब्लॉब्सला म्हणाली.

"पण तुझा ड्रेस हिरवा आहे," ब्लॉब्स म्हणाला.

“काय फरक पडतो? ते हिरवं असलं तरी तुम्ही त्याला निळा रंग देऊ शकता. द्या की; खरं सांगते, कॉर्नफ्लॉवरचं चित्र निळ्या रंगात इतकं छान दिसेल हे मला माहीत असतं, तर मीही निळा ड्रेस घातला असता.”

"मला वाटतं मी करू शकेन," ब्लॉब्स म्हणाला.

“आणि माझे डोळेही निळे कर.”

"तुझे डोळे? पण ते तर तपकिरी आहेत," ब्लॉब्स म्हणाला.

"त्याचा इतका फरक पडतो का? जर तू हिरव्या ड्रेसला निळा करू शकतेस, तर तपकिरी डोळ्यांनाही निळे का करू शकत नाहीस? चल, छान आहे," ती समजावत म्हणाली.

"डोळे आणि कपड्यांमध्ये खूप फरक आहे," ब्लॉब्स म्हणाला.

“तुम्ही तुमचा पोशाख बदलू शकता, पण तुमचे डोळे कधीच बदलू शकत नाही.”

“ठीक आहे. बरं, मग तुम्हाला त्यांना तपकिरी रंगाने रंगवायचेच असेल तर रंगवा, पण शक्य तितके मोठे बनवा.”

“ते आहेत तसेही पुरेसे मोठे आहेत.”

“फक्त थोडंसं मोठं. हो ना, प्लीज. आणि मला खूप खूप लांब पापण्या दे.”

“ठीक आहे.”

"आणि सोनेरी केस. माझे केस तसेही जवळजवळ सोनेरी आहेत, नाही का?" "जवळजवळ," ब्लॉब्स म्हणाला.

तो त्या कवयित्रीचे चित्र काढू लागला. दर मिनिटाला ती चित्राकडे बघायला उडी मारून उठायची आणि उद्गारायची: "डोळे अजून मोठे करा – अजून मोठे, अजून मोठे!"

“तोंड आणखी लहान करा – अजून लहान, अजून लहान!”

पूर्ण झाल्यावर, त्या चित्राला प्रचंड मोठे डोळे, टाचणीच्या डोक्यापेक्षाही लहान तोंड आणि जणू शुद्ध सोन्याचेच असावेत असे केस होते. ते चित्र ब्लॉसमशी जवळपास अजिबात साम्य ठेवत नव्हते, पण तिला ते आवडले होते आणि ती म्हणाली की यापेक्षा चांगले काही असूच शकत नाही.